

Chương 5

Chúa Ba Hoa

Từ Tịch Tịch đi xem mắt dĩ nhiên sẽ không giống Vệ Lan, cô chỉ tiến hành trong yên lặng, không nói với bất kỳ ai. Dù sao cuộc sống về đêm của cô cũng rất phong phú, nên dù có ra ngoài ăn vào tối cuối tuần cũng không ai hỏi gì.

Đường Tiểu Mạn và Vệ Lan, một người thì ôm điện thoại, một người thì ôm máy tính, ngay cả Từ Tịch Tịch ra khỏi cửa lúc nào, cũng không hề biết.

Cuộc hẹn của cô vào 6 giờ tối ở một quán cà phê, quả nhiên là người du học ở nước ngoài về, sẽ không giống với đối tượng của Vệ Lan. Từ Tịch Tịch lái xe một mình trên đường, hai bên đường từng quán cà phê, quán trà, còn có quán bar, nối tiếp nhau kéo dài, cô thắc mắc không hiểu liệu bên trong kia có bao nhiêu cặp đôi sẽ giống như cô, gặp mặt để tìm kiếm mảnh kia của mình. Khu phố này vào ngày cuối tuần đã trở thành nơi phục vụ cho những người trưởng thành chưa lập gia đình như cô.

Hôm nay Từ Tịch Tịch cố tình trang điểm kỹ một chút, thứ nhất là do ánh đèn trong quán cà phê khá là mờ, trang điểm nhạt sẽ tạo cảm giác giống xác chết. Mặt khác, đối phương là người đi du học trở về, nhất định sẽ quen với lối trang điểm ở bên kia, phong cách tiêu muội muội thuần khiết chắc sẽ không cảm thấy hứng thú.

Cuộc sống của Từ Tịch Tịch thảnh thơi sẽ phải tính toán cẩn thận lợi ích thiệt hơn, mỗi lần cô làm việc gì đều phải phân tích tới phân tích lui, giống như đi mua thịt ở ngoài chợ vậy.

Cũng như hôm nay, cô chính là muốn lấy lòng vị kim quy kia, cô cảm thấy nếu mình không có cách níu kéo một người đàn ông, vậy chẳng khác gì Vệ Lan. Xinh đẹp có thể ăn được sao? Huống hồ, cô còn thể trẻ trung xinh đẹp được mấy năm nữa?

Vì vậy, khi cô lắc lắc cái mông bước vào quán cà phê, vừa nhìn thấy con rùa vàng đó, cô liền bắt đầu đánh giá diện mạo của anh ta, cô cảm thấy cơ hội của mình đang tới. Có thể khiến Từ Tịch Tịch cho 70 điểm ngay từ lần đầu gặp mặt là rất hiếm, Triệu Trinh Bình cũng tính là một trong số đó, có điều, đó là Từ Tịch Tịch hạ bớt tiêu chuẩn xuống, dựa vào tình hình của Vệ Lan mà xem xét.

Đối tượng lần này của cô tên là Chu Tụ Cường, vừa nghe tên anh ta, Từ Tịch Tịch chỉ nghĩ đến một từ duy nhất, chính là: quê mùa. May mà lúc gặp người

thật, cũng không đến nỗi tệ, khá là hợp thời, không nhìn thấy vẻ quê mùa. Quả nhiên là người đã từng sống ở nước ngoài, ít nhiều sẽ không như vậy.

Từ Tịch Tịch cũng giống như Vệ Lan, chưa từng hôn qua ai bao giờ, cũng không biết đi xem mắt thì nên làm cái gì, lúc đi tới chỗ của Chu Tự Cường, cô không biết nên nói gì, chỉ đứng nhìn anh ta.

Chu Tự Cường bị cô nhìn cũng có chút ngượng ngùng khó hiểu, dò xét hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi...”

“Anh là Chu Tự Cường phải không?” Từ Tịch Tịch hỏi thẳng, về điểm này, cô ngay cả Vệ Lan cũng không bằng, Vệ Lan ít nhất còn biết thêm hai chữ “Tiên sinh”.

“Đúng, xin hỏi tiểu thư là?” Chu Tự Cường này mặt mày có vẻ sáng sủa, tại sao lại hỏi câu ngu ngốc như vậy, Từ Tịch Tịch trực tiếp hạ điểm của anh xuống chỉ còn 60.

“Tôi là Từ Tịch Tịch.”

“A, là Từ tiểu thư, thật xin lỗi, mời ngồi mời ngồi.” Chu Tự Cường hỏi phục lại tinh thần, biểu hiện rất nhiệt tình, đứng dậy mời cô ngồi xuống.

Từ Tịch Tịch lúc này mới thu lại tức giận, mỉm cười ngồi xuống. Phục vụ đi tới, đưa thực đơn lên, cô làm bộ lật tới lật lui, sau đó đưa trả cho người phục vụ, nói: “Một ly Mocha.”

“Từ tiểu thư còn muốn ăn gì không?”

“Không cần, tôi không đói.” Thật ra Từ Tịch Tịch vẫn chưa ăn cơm tối, về điểm này cô và Vệ Lan giống nhau, đều là loại phụ nữ giả vờ dè dặt. Mặc dù cô luôn tự cao tự đại, không muốn cùng một loại với Vệ Lan, nhưng trên thực tế, các cô đều giống nhau, nếu không làm sao có thể ở chung với nhau lâu như vậy.

“Vậy tôi không khách khí nữa, tôi vẫn chưa ăn cơm tối.” Chu Tự Cường gọi một phần cơm thịt bò, cùng với một số món ăn nhẹ, uống một ngụm trà, lại thấy nhạt miệng, muốn gọi một cốc bia.

Từ Tịch Tịch nhìn anh ta ăn cơm, trong bụng suy nghĩ nhất định sẽ phải nhìn kỹ tướng anh ta lúc ăn, để xem bình thường lúc đàn ông ăn cơm sẽ không đẹp mắt tới mức nào.

Trong lòng suy nghĩ những chuyện kia, nhưng ngoài miệng lại hỏi khác: “Anh đã xem qua hình của tôi chưa?”

“Đã xem qua.”

“Vậy vừa rồi tại sao anh lại không nhận ra tôi?” Từ Tịch Tịch rất tò mò chuyện này, nói chung, cô sinh ra đã có vẻ đẹp tự nhiên như vậy, cho dù cô có trang điểm như thế nào cũng sẽ không khác đến nỗi không nhận ra.

Chu Tự Cường có chút ngượng ngùng, cười nói: “Tôi trời sinh đã nhận diện mặt người rất kém. Mẹ tôi vẫn thường nói: nếu đổi kiểu tóc nhưng vẫn mặc nguyên bộ đồ đó, thì nếu có gặp trên đường tôi cũng sẽ không nhận ra.”

Từ Tịch Tịch cảm thấy như mình vừa nghe một chuyện rất quái gở, làm sao có thể nhận diện mặt người kém đến như thế được? Nhưng mà anh ta cũng đâu cần thiết phải lừa cô, dù sao lần gặp mặt đầu tiên mà không nhận ra đối phương cũng không phải là chuyện gì đáng khoe.

Vừa đúng lúc này, đồ ăn được đưa lên, mượn đồ ăn mà không khí bớt lúng túng hơn.

Chu Tự Cường có vẻ rất đói, cũng không kịp mời Từ Tịch Tịch, nhìn đĩa cơm còn đang bốc khói nghi ngút, không ngại nóng liền bỏ vào miệng ăn.

Từ Tịch Tịch nhìn đĩa cơm bốc khói trắng trên bàn, một lần nữa nghe tiếng kêu “Oc . . .”, “Oc . . .”, cảnh giác nhìn bốn phía, sợ có người nghe thấy. Ở trong hoàn cảnh này, đồ ăn đặc biệt là cơm lại rất hấp dẫn, cô thật sự không hiểu tại sao một quán cà phê lại phục vụ cơm.

Chu Tự Cường ăn rất vui vẻ, rất sung sướng, đưa cốc bia lên miệng uống một hớp, trên miệng còn bóng loáng vết dầu, chưa kịp lau, liền hỏi Từ Tịch Tịch: “Từ tiểu thư làm công việc gì?”

Toàn bộ sự chú ý của Từ Tịch Tịch đều bị cái miệng đầy mỡ kia thu hút, câu hỏi của Chu Tự Cường vào tai trái liền muốn chui ra bằng tai phải, đầu óc phản ứng lại, cô phục hồi tâm trí nói: “Tôi làm về nhân sự.”

Chu Tự Cường cười nói: “Từ tiểu thư xinh đẹp như vậy, làm về nhân sự thật là đáng tiếc, phải làm bên quan hệ công chúng mới đúng.”

Từ Tịch Tịch nghe đối phương khen mình, mặc dù đối với miệng của anh hết sức bất mãn, chỉ là, lời nói từ cái miệng kia nghe hết sức lọt tai, liền mỉm cười.

“Chu tiên sinh làm kế toán.” Từ Tịch Tịch nói.

“Đúng vậy, tôi từ Mỹ trở về liền làm cho công ty hiện tại. Quy cách làm việc của người Trung Quốc quả thực rất kém, quản lý cũng rất tệ, nếu giao cho tôi

quản lý, đảm bảo sau ba năm nhất định sẽ lọt top 100 công ty mạnh nhất thế giới.”

Từ Tịch Tịch đang ăn Popcorn, nghe được Chu Tụ Cường phóng đại lên, sửng sờ tại chỗ. Cô luôn cho mình là người rất hay tự đề cao bản thân, không ngờ, hôm nay gặp được một người còn cao siêu hơn, vừa mở miệng liền hận không dọa chết người khác.

Chu Tụ Cường thao thao nói xong, không để ý tới phản ứng của cô, tiếp tục ăn cơm. Từ Tịch Tịch thấy anh ta im lặng, hình như sẽ không có ý tiếp tục đề tài kia nữa, thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tụ Cường đại khái chỉ cần 3 phút, đã giải quyết xong đĩa cơm cùng với cốc bia kia, cuối cùng, còn hài lòng ợ một cái, mặc dù âm thanh rất nhẹ, nhưng có thể làm cho Từ Tịch Tịch hận không thể vung một cây gậy lớn, đánh anh ta chui xuống mặt đất.

Lần này, anh ta rút cuộc cũng nhớ lau miệng, cười với Từ Tịch Tịch một tiếng, rồi nói tiếp: “Công ty chúng tôi, riêng quản lý thôi cũng đã tới mười người, tài vụ, nhân sự, nghiệp vụ, ngay cả hậu cần cũng có quản lý. Tôi thấy nuôi nhiều quản lý cũng chẳng để làm gì, tất tần tật những việc lật vạt kia, một mình tôi cũng có thể lo được.”

Từ Tịch Tịch nghe anh nói lại cái đề tài kia, hơn nữa lại càng ba hoa, càng nói càng không đáng tin, sự chán ghét thể hiện rõ trên mặt, nhưng Chu Tụ Cường có vẻ không nhìn thấy, lại còn nói om sòm hơn: “Tôi chính là nhân tài ở Mĩ về, so với những quản lý kia, năng lực còn hơn gấp trăm lần, kết quả thì sao, vẫn phải nghe bọn họ sai bảo...”

Từ Tịch Tịch mặc dù vẫn ngồi ở đó, trên mặt miễn cưỡng mỉm cười, nhưng thân thể vẫn đang kim nén run rẩy, cô thực sự rất muốn cười lớn, nhưng phải liềm mạng kiềm chế. Đến cuối cùng, Chu Tụ Cường nói cái gì, cô nghe không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng có hai chữ “Nước Mĩ” bay qua.

Từ Tịch Tịch sắp ăn hết phần Popcorn trước mặt thì rút cuộc cũng không chịu nổi nữa. “Rầm”. Cô đập bàn một cái, âm thanh mặc dù không phải quá lớn, nhưng vẫn rất hữu hiệu, khiến Chu Tụ Cường ngậm miệng.

Từ Tịch Tịch ngồi thẳng dậy, mặt nở nụ cười, nhìn thẳng Chu Tụ Cường, hỏi: “Xin hỏi Chu tiên sinh, lương một tháng của anh là bao nhiêu?”

“À?” Chu Tụ Cường đang nói hăng say lại bị cắt ngang, trong lòng có chút bất mãn, anh ta vốn là đang chờ Từ Tịch Tịch khen ngợi mình, nhưng lại nhận được câu hỏi như vậy, đầu óc phản ứng không kịp.

“Tôi hỏi anh, một tháng anh kiếm được bao nhiêu?” Từ Tịch Tịch không kiên nhẫn, trong lời nói có tới ba phần là tức giận.

“Hơn năm ngàn.” Chu Tụ Cường không biết tại sao lại bị giọng điệu của Từ Tịch Tịch dọa cho giật mình, thành thật khai báo. Anh tưởng rằng Từ Tịch Tịch sẽ giống như những cô gái nhỏ bé khác, nghe anh ta nói mấy câu mang tầm cỡ vĩ mô cùng với năng lực ở Mỹ về của anh ta, nhất định sẽ phải ngưỡng mộ anh. Anh ta không ngờ mình lại gặp phải một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, khí thế lập tức bị ép xuống.

Từ Tịch Tịch bật cười: “Ha ha”, nhin không được lại cười lên: “5000, một tháng kiếm được 5000, anh muốn khoa chân múa tay trước mặt người khác sao? Lão huynh, hiểu chuyện một chút đi, đừng tưởng rằng đi Mỹ một chuyến, lúc trở về toàn thể nhân dân Trung Quốc sẽ phải vây quanh anh. Bây giờ, có thể kiếm được nhiều tiền mới là đại gia. Chỉ như anh, muốn làm quả lý sao, nằm mơ đi.”

Nói xong, Từ Tịch Tịch xách túi lên, quay đầu bước đi, đi được vài bước lại quay lại, chỉ vào Chu Tụ Cường nói: “Bữa cơm này, anh mời, lần sau ra khỏi cửa nhớ mang theo não.”

Sau đó, xoay người bước ra cửa, lần này cô tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, cô sợ lúc quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kia của Chu Tụ Cường, tối nay cô nhất định sẽ gặp phải ác mộng. Cô thật không hiểu tại sao lúc mới gặp anh ta, cô lại có thể cho anh ta 70 điểm, rõ ràng là 7 điểm cũng không đáng.

Ra khỏi quán cà phê, vào xe, Từ Tịch Tịch thật không muốn về nhà, bình thường cô ra ngoài vào cuối tuần sẽ không về sớm như vậy. Cho nên, nếu về nhà bây giờ nhất định sẽ bị bọn họ lôi kéo hỏi han. Vệ Lan thì không tính, nhưng Đường Tiểu Mạn rất tinh mắt, để cô ấy phát hiện ra chút gì, về sau cô sẽ rất khó sống.

Ngồi trong xe, đang tính xem nên đi đâu để giết thời gian thì dạ dày cô đột nhiên bị đau. Đau muốn chết, nhất định là do vừa rồi cô để bụng rỗng uống cà phê. Từ Tịch Tịch nhỏ giọng mắng mấy câu, đem toàn bộ lỗi đổ lên đầu Chu Tụ Cường.

Cố gắng uống mấy ngụm nước, cảm giác đau bụng cũng giảm đi chút ít, Từ Tịch Tịch liền nhớ ra một nơi, đạp chân ga, đánh vô lăng, theo hướng đích đến mà đi.

Đó là một cửa hàng trà sữa mở ở trên một con phố sầm uất gần quảng trường, cửa hàng này do hai cô gái mở, cũng chỉ là một quầy nhỏ, dùng ô để che, không quản ngại mưa gió.

Từ Tịch Tịch là khách quen, ở đây cách chỗ làm của cô không xa, thời gian nghỉ ăn trưa cô thường chạy ra đây mua một cốc trà sữa, ngồi trên ghế nhìn các cô bạn rộn chạy qua lại, thỉnh thoảng sẽ tâm sự vài câu.

Hôm nay, bụng của cô đau, cô liền nghĩ đến chỗ này, họ nhất định là vẫn còn bán, tới cuối tuần chính là thời điểm thuận lợi cho buôn bán, tới đây nhất định sẽ mua được thứ hợp ý mình.

Dừng xe xong, đi vào quảng trường, quả nhiên tới cuối tuần không khí thật khác biệt, nhất là những cặp tình nhân hẹn hò, đi dạo phố, tản bộ, tất cả đều chen chúc ở đây. Từ Tịch Tịch cảm thấy thật thê lương, rất cần 1 cốc trà sữa để sưởi ấm trái tim của mình.

Đi tới nơi, một trong hai cô gái liền nhìn thấy cô, cười nói: “Hôm nay không phải đi làm, vẫn tới ủng hộ chúng tôi sao.”

Từ Tịch Tịch gật đầu nói: “Hôm nay bao tử bị đau nên nhớ tới các cô, cho tôi một cốc trà sữa nóng, nhớ là không cho trân châu.” Thói quen của Từ Tịch Tịch từ trước tới nay, chỉ uống trà sữa không cần đến thứ tinh hoa kia.

Cô gái cười cười, quay đầu lại nói người bạn kia làm trà sữa. Từ Tịch Tịch là khách quen, mỗi lần tới đều được phục vụ đặc biệt. Cô cảm thấy trên đời này, có rất ít người giống như hai cô gái này, có thể tỏ ra thân thiện với cô như vậy. Ngay cả hai cô bạn sống cùng với cô, cũng không thể đáng yêu được như thế.

Từ Tịch Tịch vẫn ngồi ở một bên, cô gái kia vội vàng phục vụ khách hàng khác.

“Tiểu thư, làm phiền cho tôi một cốc trà sữa sôcôla, chỉ mình trà sữa thôi, không thêm trân châu.”

Từ Tịch Tịch nghe thấy có người có sở thích giống mình, không khỏi có chút tò mò, ngẩng đầu lên nhìn. Một người đàn ông mang theo một cô bé ba, bốn tuổi. Cô bé còn cầm trong tay quả bóng hình con cá, vừa nhìn đã biết là theo ba đi chơi cuối tuần.

Từ Tịch Tịch cảm thấy cô bé kia rất đáng yêu, liền mỉm cười với cô bé. Cô bé cũng cười lại với cô, rồi đi thẳng về cô.

“Tịch Tịch, không nên chạy lung tung.” Người đàn ông kia quay đầu lại, kéo tay cô bé.

Từ Tịch Tịch nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn, thấy ba của cô bé kia đang ôm lấy con gái, cô vừa nhìn thấy mặt của người đàn ông kia, liền ngây người.

“Chu Mịch.” Từ Tịch Tịch kêu lên một tiếng, người đàn ông kia cuối cùng cũng thấy cô, giống như bị sâu cắn, nhảy dựng lên lùi về phía sau, run rẩy kêu: “Từ Tịch Tịch.”